

Maja Maxen

CIOCNIRI CU SCÂNTEI

Volumul 1

Bookzone
BUCUREȘTI, 2020

*We laughed, now we cry
and all the sparkles around us fly.
They burn our souls to make us stop this fight.*

BOOKZONLINE

Capitolul 1

Nu știa ce căuta, de fapt, la acea petrecere. Nu mai ieșise de ceva timp în lume. Cu excepția serviciului, viața ei socială se rezuma la... La nimic. Era un vid complet cu care se obișnuise de-a lungul timpului și care n-o mai deranja. Totuși meditănd la asta, într-un moment ca cel din prezent, o surprindea chiar și pe ea însăși acel gând. De ce conta acum acest aspect? De ce-i păsa?

Când prietena ei insistase întruna să o însoțească, o refuzase instantaneu. Nu era făcută pentru acea conjunctură tumultuoasă. Îi plăcea să trăiască exact așa cum o făcuse până atunci. În liniște. Să savureze, strict, din plăcerile vieții pe care le alegea ea. Să iasă din când în când la un film bun, să deguste câte o cafea sau altceva mai ușor pe la vreo ceainărie, să-l scoată la plimbare pe Joy, câinele ei mare și blănos... Să viseze la ce nu putea avea.

Casa ei era situată la doar câțiva metri distanță de cea în care se afla, deci în privința asta nu ar fi avut niciun inconvenient. De fapt, chiar ar fi putut pleca destul de repede și nimeni n-ar fi observat lipsa ei. Pe Sophie avea să o lase să se distreze în continuare, nu vedea motivul pentru care i-ar fi stricat și ei seara. Știa că nu era o prietenă bună, dar mai mult nu putea face și nici nu voia. Oricum, Sophie era întreținută de activități mai interesante care-i ocupau timpul.

Alesese și o rochie, care dintr-odată devenise prea strâmtă pe corpul ei. Semn că se cam îngrășase în ultima vreme. Probabil de când încetase să mai

frecventeze sala de fitness. Nu se considera chiar de condamnat pentru treaba asta. De cele mai multe ori, avea atât de mult de muncă, încât trebuia să aducă dosare acasă pentru a le putea finaliza. Cazurile nu se rezolvau singure, iar Calla mai avea încă de dovedit destule în firma de avocatură în care profesa.

Deși trecuseră câțiva ani de la debutul ei în acea instituție, se vedea a fi tot o începătoare. Bineînțeles că se obișnuise deja cu mersul lucrurilor. Era inevitabil. Totuși privirile arogante ale bărbaților din jurul ei o făceau să se simtă constant ca o intrusă.

Și ea muncea, mai mult și mai temeinic, doar pentru a le arăta lor că își merita cu prisosință poziția. Chiar dacă era perfect conștientă că nu trebuia să demonstreze nimănui ceva. Nu datora devotament decât ei însăși. Și poate lui Kent, șeful ei. Cel care avusese o gândire de ansamblu și îi dăduse o șansă atunci când nimeni altcineva nu îi prea oferise vreo oportunitate pentru a crește și ea. De atunci Kent rămăsese mentorul ei, cel pentru care continua să păstreze un deosebit respect.

Nu mai suporta. Răbdarea se evaporă tot mai mult cu fiecare minut în care muzica enervantă îi bubuia în cap și-i producea o durere greu de îndurat. Trebuia să-și ia tălpășița.

Se ridică de pe locul în care stătea de mai bine de jumătate de oră. Deja îi înțepenise fundul, chiar și picioarele, și se clătină puțin atunci când își luă poziția de drepti. Privi în jur, dar Sophie nu se vedea pe nicăieri. Probabil va înțelege ea, mai târziu, că a plecat. Oricum, știa că venise mai mult obligată decât de bunăvoie, deci nu se gândea că avea să o surprindă lipsa ei.

Mai aruncă o otheadă în urma sa și apoi se deplasă spre ieșire, dar chiar înainte să-și întoarcă

în totalitate corpul, se ciocni de cineva care apăruse dintr-odată în calea ei. Era un trup mare și solid, iar ea se opri în loc puțin speriată și curioasă în legătură cu persoana inoportună.

Dar atunci când ochii ei mari și negri se izbiră de chipul dur al celui de care se lovise, se încruntă și se dădu ca arsă înapoi. Privirile lor aruncau săgeți, una în direcția celeilalte. Cu o precizie care aproape o năuci pe Calla.

Nu putea crede că afurisita de soartă i-l scosese în cale chiar pe cel mai nesuferit bărbat cu care avusese ea vreodată de-a face. Căci, dintre toți oamenii pe care îi putea întâlni, tocmai el trebuise să apară din senin în drumul ei.

Rylan își îngustă la rândul său ochii de panteră. Reflexiile lor verzi, amestecate cu o nuanță aurie, aproape că-i ardeau pielea. Simțea deja mâncărimi în palmele care începuseră să se agite.

De-abia atunci observă că el ținea în mână un pahar, pe care ea, atunci când se izbise de el, reușise să îl clatine. Acum, o cantitate considerabilă din lichidul roșiatic îi păta cămașa în zona pieptului larg. Și se cam îndoia că el va reuși să mai poată îndepărta complet acea culoare de pe materialul de un alb imaculat și de calitate, din ceea ce putea observa de la distanța de un braț, la care se aflau momentan, după ce ea se dăduse cu un pas înapoi.

Văzu, de asemenea, că fălcile lui se încleștaseră și acum părea destul de furios. Ce gafă putuse să facă! Cât de ghinionistă să fie, să-l întâlnească tocmai când voia să se evapore și să se facă nevăzută? Acum se alesese praful din încercarea ei de a dispărea fără să remarce cineva. Nici dacă și-ar fi montat pe ea un girofar, și n-ar fi reușit să fie atât de mult expusă.

– Nu te poți uita naibii pe unde mergi? răcni el, aproape de fața ei.

Tonul lui impertinent o enervă și o provoacă în același timp. Cine se credea? Poate că ea greșise, fiind atât de neatentă și într-o oarecare măsură chiar îi părea rău pentru cămașa lui, dar până la urmă era doar un obiect nesemnificativ. Nu era nevoie să facă așa caz pentru atâta lucru.

– Asta e valabil și pentru tine! ridică și ea vocea, mai mult pentru a se face auzită în gălăgia care nu prea lăsa loc de discuții la o rezonanță normală.

– Și până la urmă tu ce dracu' cauți aici? continuă el pe un ton caustic, ignorând pata care parcă se tot mărea și paharul din mâna lui care se udase, iar acum lichidul i se prelingea pe toată palma și cădea direct pe pantofii săi.

Calla urmări o clipă acea imagine cu mâna lui mare și puternică. Apoi se concentrează pe ultima sa întrebare și instantaneu luă foc.

– Cum adică ce cauți aici? Cine te crezi să mă tragi la răspundere? Fac ce am chef și din câte știu, aceasta nu este proprietatea ta, deci am același drept ca și tine să mă aflu în acest loc.

El rânji ironic și aroganța lui îi făcu sângele să clocotească în vene.

– Nu mă interesează absolut deloc ceea ce faci tu în timpul liber, doar că mă surprinde. Din câte știu, ești doar o puritană simplă și naivă, pe care nu o atrag asemenea îndeletniciri. Dar care noaptea, în patul ei de virgină, după ce citește romane expirate pentru casnice, visează la bărbați periculoși care să o tragă cu forța în brațele lor și să o posede sălbatic, nu-i așa? rânjetul i se mări până când dinții lui perfecți se etalară în toată splendoarea lor.

Poate că dacă femeia nu s-ar fi simțit atât de jignită, ar fi fost atrasă de acea priveliște. Reacția ei a fost însă pe măsura indignării, atunci când s-a ridicat pe vârfuri și i-a tras o palmă de toată frumusețea.

Rylan se uită uimit la ea. Nu-și putea crede ochilor de câtă îndrăzneală era capabilă femeia din fața lui.

Calla era destul de înaltă, dar nu îndeajuns încât să fie la același nivel cu el, Rylan o întrecea cu un cap și asta dovedea că era un bărbat arătos, cel puțin din punctul lui de vedere. Era conștient de faptul că pretutindeni, unde se ducea, întorcea privirile sexului opus asupra lui...

O studie atunci și el cu mai mult interes. Nici măcar părul său, de un blond deschis, nu îl atrăgea destul, deși majoritatea cuceririlor sale fuseseră femei cu părul auriu. Ea însă era o blondă neobișnuită. Cu acei ochi negri, mari și pomeții pronunțați, cu nasul micuț și parcă perfect încadrat pe fața conturată de un ton ivoriu, cu o gură mică, având totodată buzele pline și... Privirea îi căzu involuntar pe subiectul ultimelor sale gânduri.

Nu-și putea explica propria reacție. Nu-l atrăgea deloc acea femeieșcă insipidă și, cu toate astea, era parcă vrăjit de momentul în sine. Fața îl ardea în locul în care palma ei făcuse contact cu pielea aspră, dar nici măcar acea senzație de usturime nu era îndeajuns, încât să îi distragă atenția.

Trebuia să revină rapid cu picioarele pe Pământ. Și scorpia îl pălmuiuse, trebuia să se gândească doar la asta și la faptul că ea nu era deloc genul lui. Șoldurile rotunjite îl făceau clar să conștientizeze că se afla complet în afara standardelor sale. El prefera femeile care se încadrau în mărimile ideale, nici mai mult, nici mai puțin.

– Măcar ai avut norocul să atingi un bărbat adevărat, drăguțo, o batjocori el și mai abitir.

Calla aproape că simțea împunsăturile unor lacrimi în colțurile ochilor. Nu mai cunoscuse niciodată un mascul atât de nesimțit și care să se comporte în halul acela cu ea. Nici măcar colegii ei, care o invidiau pentru aprecierea primită constant la locul de muncă, nu-și permiteau să afișeze o asemenea atitudine la adresa ei.

Ridică din nou mâna să-l învețe minte pe impertinent și să-i arate care îi era locul, dar de data aceasta Rylan fu mai rapid decât ea. Degetele lui lungi se încheștară pe încheietura ei subțire și o prinseră ca într-o menghină.

Calla icni de durere și dădu să își retragă brațul, dar el nu o lăsă, ba chiar o strânse și mai tare. Femeia strâmbă din nas și scrâșni din dinți. Nu mai avea scăpare.

– Dă-mi drumul, idiotule! se răsti ea, iritată. N-ai niciun drept să mă atingi!

– Îmi rezerv același drept ca cel pe care ți l-ai atribuit tu când m-ai atins, accentuă el cuvintele, cu nervozitate.

Se vedea clar că era la fel de scos din minți ca și ea. Erau două scânteii gata să se aprindă și să ia foc. Și atunci când simți intensitatea privirilor care îi arse pe amândoi, precum și electricitatea la atingerea pielii pe piele, Rylan îi dădu dezgustat drumul, împingând-o cât mai departe de el. Nu mai voia să stea nici măcar o secundă în preajma ei. Nu mai avea nevoie de nicio dovadă a faptului că femeia de lângă el îl antipatiza, iar sentimentul era cât se putea de reciproc.

Felul în care se aprinsese în preajma ei era total greșit și nelalocul lui. Nu putea să se simtă atras de o femeie ca ea, era pur și simplu imposibil. Își aruncă

insolent ochii asupra trupului ei voluptuos și observă cu stupeoare cum acea rochie mult prea strâmtă i se mula pe fiecare părțică a corpului, scoțându-i clar în evidență sânii proeminenți și rotunzi. Înghiți cu greutate nodul care i se pusese în gât.

Pe toți sfinții! Trebuia să plece de acolo, altfel era foarte posibil ca alcoolul pe care îl ingurgitase în acea seară să-și facă mult prea repede efectul. Dădea vina doar pe băutura pentru felul în care se comporta. Și ea îl pătase... Simți dintr-odată umezeala pe piept și-și duse mâna acolo. Acum nu se mai putea face nimic, era prea târziu pentru a remedia ceva. Acea descoperire îl purtă spre fantezii interzise și pe care nu-și putea permite să le dezvolte.

Calla continua să-l urmărească și, la rândul ei, nu înțelegea ceea ce tocmai se întâmplase. Un fior ciudat de căldură îi invadase deodată tot corpul, secătuind-o de puteri și făcând-o vulnerabilă în fața lui. Obrajii parcă îi ardeau și gâtul îi era atât de uscat, încât aproape că nu se mai simțea capabilă nici să deschidă gura.

De undeva își regăsi totuși puterile ca să-și revină în fire.

— Cineva trebuia să te pună la punct. Nu te-am suportat niciodată, dar acum te urăsc de-a binelea, îi strigă înainte să-și ridice semeață capul și să treacă, adoptând cea mai indiferentă poziție, pe lângă el. Doar că în ieșirea ei triumfală, nu apucase să calculeze prea bine lucrurile și, grăbindu-se să se îndepărteze de bărbatul nesuferit, se împiedică de un balon care apăruse de undeva exact la picioarele ei.

Pe nepregătite și spre marea ei rușine și oroare, se prăbuși la pământ ca un sac de cartofi. Înjură printre dinți tot ce apucă, de la propria-i persoană, care luase cea mai proastă decizie în acea seară, până la imbecilul care o adusese în acea stare.

Se sprijini în palme și se strădui să se ridice în genunchi, ceea ce era destul de complicat având în vedere rochia incomodă pe care o purta. Nici nu avea nevoie să se întoarcă pentru a-și da seama că bărbatul râdea pe seama ei. Sunetul acela gros și puternic aproape că acoperea muzica asurzitoare, ceea ce o făcu să se simtă și mai penibil.

După mai multe eforturi susținute, apucă să se ridice cât de cât, tocmai atunci când Rylan se apropie și îndreptă spre ea o mână pentru a o ajuta.

Măcar în încheierea acelei seri teribile trebuia să arate demnitate, așa că i-o refuză deliberat, își adună ultimele puteri, se ridică în capul oaselor și, cu mândria de care mai dispunea încă, îi aruncă în scârbă:

— Cred că ai probleme grave la cap dacă-ți închipui c-aș avea nevoie de ajutorul tău sau c-aș accepta ceva din partea unui ticălos ca tine. Poți să dispari înapoi în văgăuna din care-ai ieșit!

Și apoi, înălțând cu aroganță bărbia, se îndreptă în sfârșit spre ușă.

Deși nu era convinsă că victoria fusese a ei în acea seară.

Câinele se scutură și umplu toată încăperea cu apă. Calla oftă și zâmbi totodată, apoi se așeză, în fund, pe jos. Era o corvoadă de fiecare dată când trebuia să îi facă baie lui Joy, dar deja se resemnase cu asta.

Joy era un Golden Retriever foarte simpatic și jucăuș, dar mărimea lui câteodată îi dădea bătăi de

cap. Apucă un prosop și își chemă mascota pentru o sesiune îndelungată de uscare. Câțelul se opri în loc câteva clipe și se uită la Calla, apoi se apropie fără nicio tragere de inimă. Fiindcă știa și el ce urma.

Calla îl iubea enorm pe prietenul ei necuvântător. Îl avea deja de aproape șase ani și îi fusese mereu alături în momentele bune și în cele mai puțin fericite. Îl considera un sprijin real și-și dorea să-l mai aibă lângă ea mulți ani de acum înainte. Fiindcă, momentan, era tot ce deținea.

Părinții ei se mutaseră la țară de ceva timp. Hotărâseră la un moment dat că viața urbană nu li se mai potrivea. Voiau să trăiască liniștit și să respire aer curat, așa că într-o bună dimineață, pe când luau micul dejun, și-au anunțat singura fiică de faptul că renunță la modul lor obișnuit de conviețuire.

Calla ar fi vrut să discute, să le spună că dintr-odată sentimentul de singurătate devenise prea copleșitor pentru ea. Dar nu voise ca ei să își schimbe hotărârea doar din cauza faptului că ea nu era destul de matură să se descurce pe cont propriu. Așa că își alungase cât colo toate gândurile, care cu siguranță i-ar fi împovărat și pe ei, și se mulțumise doar să-i îmbrățișeze și să încerce să le împărtășească entuziasmul.

Femeia locuia acum singură într-o casă cu cinci camere și se simțea ca un intrus de fiecare dată când ajungea de la muncă și intra în locuința pustie și întunecată. Cu timpul se obișnuise într-atât, încât nu mai ducea nici măcar lipsa vizitelor. Se delecta cu preocupări care îi ocupau timpul liber și îi distrăgeau gândurile.

Din pricina comportamentului ei antisocial, încetară de la un timp și apelurile, mesajele sau aparițiile pe nepusă masă ale prietenilor ei. Devenise

aproape o străină pentru toți vecinii și nimeni nu o mai invita nicăieri. Cu excepția Sophiei. Ea continuase să îi rămână, pe cât posibil, aproape.

Așa se făcea că și în acea seară, precum cu două zile în urmă, Sophie o sună pentru a o invita la o altă mini petrecere. Prietena ei o ținea din distracție în distracție. Acesta era modul ei de a-și trăi viața.

– Call, trebuie să vii, insistă Sophie la telefon. Haide, nu mai fi așa o plicticoasă. Mișcă-ți fundul încoa'! Te rog!

Nu înțelegea de ce Sophie stăruia atât să accepte. Mai ales că era conștientă de faptul că nu-și dorea. Dar dacă ar fi știut ce pățise ea la ultima invitație, cu siguranță ar fi lăsat-o în pace.

Calla nu era însă persoana care să se plângă din orice și nici nu îi plăceau bârfele. Așa că incidentul rămăsese ascuns de urechile celor din jur. Cel puțin în ceea ce o privea pe ea. Nu era prea convinsă că nesuferitul de vecin era la fel de discret.

– Chiar nu vreau să mai ies din casă, Soph, începu ea cu un glas plângăreț.

– Dacă nu vii, să știi că nu te voi ierta pentru că ai plecat data trecută fără să mă anunți. Așa că vezi cum faci să te revanșezi, aruncă prietena ei avertismentul și închise.

Calla rămase uitându-se surprinsă la telefon. Femeia era clar nebună, dar cu toate astea se bucura mult că încă beneficia de prietenia ei necondiționată. Sophie își bătuse destul de mult capul cu ea și încă nu renunțase la a încerca să o scoată din carapacea în care se tot afunda.

Așa că nu avu de ales decât să își ridice fundul leneș și să se pregătească pentru un alt eveniment anost.

Normal că putea să aleagă, dar decisese totuși să-i facă pe plac lui Sophie, cu toate că era convinsă că prezența ei la acea petrecere nu avea să facă vreo diferență. Dar Calla conștientiza că prietena ei se străduia și insista mereu, doar pentru a o mai scoate din casă și a-i distrage gândurile de la muncă.

Mergea singură pe strada iluminată puternic și se răsfața din plin cu briza caldă care îi trecea prin păr și-i răcorea fața.

Era la doar câțiva pași de casa la care trebuia să ajungă, când numai ce îl văzu intrând pe Rylan. Și se rugase să nu mai dea ochii cu el curând. Iată însă că soarta îi era potrivnică. Din nou.

Vru pe loc să se întoarcă din drum, dar ceva din ea nu o lăsă. Poate curajul de care dispunea uneori în doze prea ridicate. Ori poate faptul că ea considera că omul acela nu trebuia să-i fie o piedică, de acum înainte, pentru a se desfășura. Și dacă avea să fugă o dată de el, apoi urma să se creeze un precedent, ori ea nu-și dorea să trăiască în continuare cu obiceiul ăsta de a se ascunde de un om de care, până la urmă, nici măcar nu îi păsa.

Așa că, inspiră cu poftă aerul proaspăt de primăvară și își continuă drumul spre destinație.

Înăuntru, fumul dens îi îngreună privirea. Nu o vedea nicăieri pe Sophie și trebui să înainteze, ca să meargă să-și caute prietena și să o anunțe că îi făcuse pe plac.

Cercetă cu mai multă atenție încăperea, dar Sophie parcă se ascunsese și Calla aproape că scoase o mică înjurătură de frustrare. Muzica avea un volum exagerat și, deși crezuse că se obișnuise de la ultima petrecere cu ea, Calla realizează că era o agonie să suporte acei decibeli mult prea ridicați pentru urechile ei, care deveniseră cam sensibile la așa ceva.

Încercă să-și facă loc și să înainteze, dar persoane care dansau și se distrau îi încurcară traseul, așa că fu nevoită să se strecoare printre ei.

După ce scăpă din mulțime, o luă agale pe coridor și deschise prima ușă la întâmplare, dar ceea ce văzu acolo o făcu să încremenească.

Rylan stătea în fund pe un scaun și în brațele lui o brunetă slăbuță se unduia, încercând niște mișcări ciudate, care aproape că o amuzară pe blondă. Tipul părea mai degrabă plictisit decât incitat de gesturile ei stângace, iar femeia se străduia din răspuțeri să-i acapareze atenția.

Măinile lui erau totuși plasate pe șoldurile ei, lucru care o făcu pe Calla să-și dea seama că bărbatul calcula încă dacă merita să rămână la acel spectacol sau dacă ar fi fost de preferat să scape de ea.

Femeia arăta bine, nu era nici prea slabă, dar nici prea grasă, și avea forme frumoase în toate locurile importante. Iar după felul cum era îmbrăcată, părea că se ocupa cu o meserie nu prea onorabilă. Chestiune care nu părea să-l deranjeze prea tare pe Rylan, din moment ce se afla în postura aceea cu ea, acolo.

Bruneta strecură o mână între ei și-l atinse pe bărbat în punctul cel mai vulnerabil, iar Calla avu impresia că îi vor ieși ochii din orbite de uimire. Oare el chiar nu era conștient de locul în care se afla? Oare nu-i păsa că puteau fi descoperiți oricând de cineva? Poate chiar asta îl incita, iar ea nu putea crede cât de nerușinat devenise acest individ. Sau poate că pur și simplu nu-l cunoscuse niciodată cu adevărat, iar ceea ce-și imaginase era, evident, departe de realitate.

Totuși corpul ei o trăda, căci pe ea însăși aceea scenă o incita și-o făcea să-și închipuie lucruri care nu puteau exista, precum cel care tot intra deja cu forța în mintea sa.

Oare ce naiba o apucase? Dar știa răspunsul la acea întrebare. Imaginația i-o luase razna atunci când văzuse degetele bărbatului afundându-se în carnea moale a coapselor brunetei, care se așezase, cu pulpele desfăcute, în poala lui.

Trebuia neapărat să se retragă mai repede din acea ipostază compromițătoare, altfel risca să se facă ea însăși de râs.

Calla dădu să se întoarcă și să plece înainte ca el să o observe, dar fu prea târziu. Ochii ageri ai bărbatului o surprinseseră înainte ca ea să reușească să dispară din raza lui vizuală.

Era din nou pe punctul de a se împiedica atunci când el o prinse, pe neașteptate, de umăr și o întoarse pentru a putea fi față în față și a da ochii cu ea.

Femeia simți cum tot aerul i se oprise în piept și-și dori să se facă mică și să dispară.

– Ți-a plăcut ce ai văzut? auzi vocea lui baritonală în timp ce încerca, fără succes, să se retragă de sub apăsarea lui persistentă.

– Tot timpul trebuie să mă atingi, nu-i așa? veni replica ei în timp ce-i ignoră complet întrebarea de mai devreme. Găsise la întâmplare ceva de care să se agațe, ca să evite subiectul deschis de el.

– Tot timpul trebuie să fii așa o mironosiță? o înțepă cu duritate Rylan și-o apucă de ambele brațe.

De la ultima lor întâlnire își tot repetase că trebuia să evite orice contact cu ea, dar ceva mai puternic decât el îl tot împingea să pună mâna pe ea. Era ceva ce îl intriga la femeia din fața lui. Nu știa ce anume și, deși reflectase întruna, poate prea mult în ultimele nopți, tot nu își putea explica.

– Dă-mi drumul, strigă blonda, făcând eforturi să se elibereze.

– Nicio șansă, domnișoară, surâse el arogant și o prinse mai bine, trăgând-o în același timp mai aproape de el. Spre deosebire de ultima dată când avuseseră același tip de ciocnire. La urma urmei, tu ai venit singurică la mine. Aș putea spune că e dreptul meu să fac tot ce poftesc...

– Cum îndrăznești? răcni ea revoltată. Ești nebun dacă tu crezi că am venit să te caut pe tine. Te asigur c-aș prefera oricând să dau nas în nas cu o fiară sălbatică, decât să-ți văd ție moaca! scrâșni Calla, continuând să se zbată.

– O, dar dacă asta e cu adevărat ceea ce-ți dorești, îți pot arăta chiar acum cât de sălbatic pot fi, îi vorbi el pe un ton jos și insinuant. Ea încremeni pentru o clipă, imaginându-și fugitiv cum ar fi fost să simtă degetele lui pe corpul ei. Apoi alungă foarte repede acel gând nepotrivit.

Rylan se dezmetici la rîndul său, având acum o expresie de granit.

– Păcat că ești așa fățarnică și-ți disimulezi emoțiile prin masca asta de gheață, care l-ar îndepărta chiar și pe cel mai doritor bărbat. O învrednici cu o privire rece și tăioasă ce-i transmise femeii fiori reci pe șira spinării.

Îl ura atât de mult, încât l-ar fi ucis doar din priviri în acel moment, dacă ar fi putut. Nu crezuse vreodată că ar fi fost capabilă să urască pe cineva, dar pe el îl detesta.

– Nu crezi că-ți pierzi timpul cu mine? schimbă ea tactica. Știa că nervii nu o vor ajuta în situația de față și că trebuia să pună distanță, altfel se temea că ar fi fost în stare de ceva dubios. Ceva ce ea nu ar fi fost capabilă să facă până atunci. Rylan o aducea însă pe culmile disperării. Partenera ta se va supăra că ai

lăsat-o singură. Arată apoi cu capul spre camera din care el tocmai ieșise.

Bărbatul se uită atent la Calla. Devenea tot mai ciudat faptul că doar cu câteva zile în urmă această femeie îi era complet indiferentă și acum simțea în tot corpul lui nevoia avidă de a o săruta. *Ce dracu' se întâmpla?! Ce avea acum deosebit față de ce avusese în tot acel timp în care nici măcar nu o remarcase?*

Ochii lui curioși îi desenară conturul buzelor, care se vedeau moi și ispititoare. Voia să le atingă, să le guste... *La naiba!* Era o prostie, nu se putea gândi la așa ceva. Nu cu ea.

Vru să se îndepărteze, dar dintr-odată ceva îl opri. Era dorința pe care o sesiza și în privirea ei. Sau oare se înșela? Doar ideea că ea ar putea avea în minte același lucru aproape că îl făcu să geamă și să strângă mâinile în pumni până când degetele i se albiră.

Îi dădu imediat drumul și se întoarse cu spatele la ea.

– Pleacă! răcni cu o voce răgușită, care o făcu pe Calla să tremure ușor. Și-ar fi bine ca de acum înainte să mă eviți cât poți de mult, altfel nu mă voi face responsabil pentru ceea ce s-ar putea întâmpla. Consideră că e un avertisment, adăugă fără să se uite la ea.

Apoi se îndepărtă și Calla rămase privind în urma lui până dispăru de tot, atunci când o luă spre stânga și părăsi coridorul. Stomacul ei se contractă dureros și dintr-odată simți o senzație neplăcută. *Oare de ce putea fi în stare acest bărbat?*